

راهنمای جامع ادبیات

نویسنده: محمد حمله دار

مقدمه

کتابی که پیش رو دارید راهنمایی جامع درباره ادبیات و شامل توضیحاتی مختصر و مفید راجع به تاریخ ادبیات، مکاتب ادبی، آرایه های ادبی، شعر، داستان و سایر گونه های ادبی همچون فیلمنامه و نمایشنامه است.

ارتباط با نویسنده:

Mofidd.parsiblog.com

lastbeyt@chmail.ir

فهرست را در آخرین صفحه ببینید.

فصل اول: تاریخ ادبیات ایران

ادبیات ایران پیش از اسلام

ادبیات در ایران پیش از اسلام به سرودهای اوستا در حدود ۱۰۰۰ سال پیش از میلاد باز می‌گردد. این سرودها که بخشی از سنت شفاهی ایرانیان باستان بوده‌اند سینه به سینه منتقل شده و بعدها بخش‌های کتاب اوستا را در دوران ساسانی پدید آورده‌اند. اوزان باستانی چامه در ایران ضربی و هجایی بودند و بنظر می‌رسد این شیوه در زبان پارسی باستان نیز مورد استفاده بوده‌است. در دوره اشکانیان ادبیات ایران تحت تاثیر نفوذ هلنیسم دچار دگرگونی شد. خنیاگران پارتی سرودهای محلی که تا پس از اسلام نام پهلوی نیز داشتند را قرائت می‌کردند و این نوع شعر با آلات موسیقی همراه می‌شد. با نفوذ اندیشه مانوی در سرزمین پهناور ایران و هنرگرایی آنان نوعی ادبیات شعرگونه مانوی به زبان‌های پارتی، پارسی میانه و سخنی در ایران پدید آمد. در آثار بدست آمده از واحه تورفان در کشور چین آثار پارسی فراوانی کشف شده که به این مقوله باز می‌گردد. در دوران ساسانی نگارش بهبود یافت و آثار فقهی و دینی و داستانی بسیاری به نگارش درآمد که برخی مانند کارنامه اردشیر بابکان، درخت آسوریک، یادگار زریران، ماتیکان یوشت فریان نیز دارای جنبه‌های ادبی نیز بودند. با فروپاشی شاهنشاهی ساسانی بسیاری از این نوشته‌ها از میان رفت و برخی نیز بدست زرتشتیان نجات یافته و عمده‌تاً به هندوستان منتقل گردید. که امروزه به ادبیات پهلوی شهرت دارند. دبیره (خط) به کار رفته در دوران پیش از اسلام برای نگارش آثار ادبی خط پهلوی، خط مانوی و خط سخنی بوده‌است و برخی آثار هم به پازند نوشته شده و به دین دبیره بوده‌اند. گاهی بهرام گور شاه ساسانی را دارای قریحه شاعرانه توصیف کرده و بیت‌هایی را به او منسوب ساخته‌اند مانند:

منم آن شیر دمان

من آن ببر یله

این منم بهرام گور

منم شیر شنبله

در آغاز دوران اسلامی نشانه‌هایی از علاقه مردم به شعر کهن در برخی متون ثبت شده‌است که ترانه کودکان بلخوبصره نونه‌هایی از آن است. به هرحال تحت تاثیر صنعت شعری عرب گونه‌ای نو از ادبیات در ایران پدید آمد که بیشتر مبتنی بر چامه (شعر) بود. این چامه قالبی گاهی در قالب‌های بومی عرب و گاهی در قالب‌های ابداعی ایرانی سروده می‌شد.

در زمان بختسما (۲۰۵ - ۲۵۹ ه. ق.) شاعری به نام حنظله بادغیسی) ف. ۲۲۰) ظهر کرد. در عهد بختسما محمد بن وصیف و فیروز مشرقی و ابوسلیک گرگانی به چامه سرایی پرداختند.

تاریخ ادبیات پارسی در دوران اسلامی

سامانیان

در دوره سامانی چامه و نثر پارسی هر دو راه کمال سپرد. در شعر شهید بلخی، رودکی سمرقندی، ابو شکور بلخی، ابو المoid بلخی، منجیک ترمذی، دقیقی طوسی، کسانی مروزی، عماره مروزی. در نثر رساله در احکام فقه حنفی تصنیف ابوالقاسم بن محمد سمرقندی، شاهنامه ابو منصوری، کتاب گرشاسب و عجائب البلدان هر دو تالیف ابو المoid بلخی، ترجمه تاریخ طبری توسط ابوعلی بلعمی، ترجمه تفسیر طبری توسط گروهی از دانشمندان، حدود العالم) در جغرافیا، رساله استخراج تالیف محمد بن ایوب حاسب طبری پرداخته شد. دوران سامانی یکی از دوران‌های درخشان در ادب پارسی به شمار می‌رود.

خاندان بویه

در دوره آل بویه منطقی رازی و غضایری در شعر نامبردارند و در نثر دانشنامه رازی علائی و رگ‌شناسی به قلم ابن سینا پرداخته شد و ابو عبید جوزانی بخش ریاضی دانشنامه را به رشته تحریر درآورد و قصه حی بن یقظان به پارسی ترجمه و شرح شد.

غزنویان

در دوره غزنوی فردوسی، عنصری بلخی، عسجدی، فرخی سیستانی و منوچهری شعر پارسی سبک خراسانی را به کمال رسانیدند و ابو نصر مشکان نویسنده مکتوبات درباری سبکی نو در نثر پدید آورد.

سلجوقیان و خوارزمشاهیان

در زمان سلجوقیان و خوارزمشاهیان شاعران بزرگ چون اسدی، ناصرخسرو، قطراں تبریزی، مسعود سعد سلمان، عمر خیام، امیرمعزی، انوری، خاقانی، نظامی، ازرقی، ادیب صابر، رشید وطواط، ظهیر فاریابی، جمال الدین اصفهانی، مجیر بیلقانی، ابوالفرج رونی، سیدحسن غزنوی، عبدالواسع جبلی، سنایی، عطار، مختاری غزنوی، عمعق بخاری و جز آنان ظهر کردند.

در نثر نمایندگانی مانند نظام‌الملک نویسنده سیاست‌نامه، قابوس بن وشمگیر مولف قابوس‌نامه، محمد بن منور نویسنده اسرار التوحید، عطار نویسنده تذکرة الاولیاء، گردیزی مولف زین الاخبار،

ابوالفضل بیهقی نویسنده تاریخ بیهقی، راوندی نویسنده راحة الصدور، غزالی مولف کیمیای سعادت، نصرالله منشی مترجم کلیله و دمنه، نظامی عروضی مولف چهار مقاله، رشید و طوطاط نویسنده حدائق السحر، حمید الدین بلخی نویسنده مقامات حمیدی، اسماعیل گرگانی مولف ذخیره خوارزمشاهی) در طب) ظهرور کردند.

تازش مغول

شعر پارسی در دوره مغول روی هم رفته متمایل به سادگی و روانی بود و اگر چه برخی شاعران به پیروی از پیشینیان یا به سبب گرایش به آرایه‌های ادبی و تکلف‌های شاعرانه به چامه (شعر) مصنوع روی آوردند؛ این امر عمومیت نداشت و حتی همان شاعران مقلد و گاه متصنع، در برابر شعرهای دشواری که به منظور اظهار مهارت و استادی شان می‌سرودند، سروده‌های ساده بسیار داشتند که قصه دل و ندای ذوقشان بود. بیشتر مثنوی‌ها و همه غزل‌ها و بیشتر قصیده‌ها به زبان ساده روان و گاه نزدیک به زبان محاوره ساخته می‌شد. یکی از سبب‌های سستی برخی از بیت‌ها و یا به کار بردن ترکیب‌های نازل در پاره‌ای از شعرهای این دوره، همین نزدیکی به زبان محاوره است. اما این که بیشتر شاعران، به ویژه غزل‌سرایان، در پایان این دوره به زبان ساده تخاطب متمایل شده بودند؛ به این علت بود که رابطه گروهی از آنان با آثار استادان بزرگ پیشین کاهش یافته بود و نیز دسته‌ای از آنان شاعران ترک‌زبانی بودند که پارسی را می‌آموختند و هنگام سخن‌گویی ناگزیر ساده‌گویی می‌کردند. به همراه این سادگی، بیان یک ویژگی دیگر توجه به نکته‌سننجی و نکته‌یابی و نکته‌گویی است؛ یعنی گنجانیدن نکته‌هایی باریک در شعرها همراه با خیال دقیق و نازک‌بینی تام که معمولاً از آن‌ها در شعر به درون مایه (مضمون) تعبیر می‌شود. چنین نازک‌خیالی‌ها و نکته‌پردازی‌ها در چامه پارسی، به ویژه چامه غنایی ما از دیرباز وجود داشت؛ اما هر چه از سده‌های پیشین به زمان‌های متاخر نزدیک شویم، قوت آن را محسوس‌تر و به همان نسبت سادگی لفظه‌ها را برای آسانی بیان بیشتر می‌یابیم.

در این دوره سعدی نویسنده بوستان، گلستان و غزلیات، مولوی صاحب مثنوی معنوی و غزلیات شمس، محمود شبستری صاحب مثنوی گلشن راز، کمال الدین اسماعیل، همام تبریزی، اوحدی مراغه‌ای گوینده جام جم، امیرخسرو دهلوی، خواجه‌ی کرمانی، ابن یمین، سلمان ساوجی، و حافظ شیرازی، در شعر پدید آمدند.

تیموریان

دوره تیموریان دنباله دوره مغول محسوب می‌شود. در عهد تیموری جامی شاعر ظهرور کرد. در عهد مغول و تیموری نویسنده‌گانی ارجمند برخاستند، مانند عطا ملک جوینی مولف تاریخ جهانگشا، منهاج الدین سراج جوزجانی مولف طبقات ناصری، ابوالشرف ناصح گلپایگانی مترجم

تاریخ یمینی، رشیدالدین فضل‌الله همدانی مدون و جامع جامع التواریخ، شهاب الدین عبدالله نویسنده تاریخ و صاف، حمدالله مستوفی نویسنده تاریخ گزیده، حافظ ابرو مولف زبدہ التواریخ، نظامی شامي نویسنده ظفرنامه، میر خواند مولف روضه الصفاء (همه در تاریخ)، عوفی نویسنده لباب الالباب و جوامع الحکایات، دولتشاه مولف تذکرہ الشعرا، محمد بن قیس نویسنده المعجم (در ادب و انواع آن)، نصیرالدین طوسی نویسنده اخلاق ناصری و اساس الاقتباس، جلال الدین دوانی نویسنده اخلاق جلالی، حسین واعظ نویسنده اخلاق محسنی و انوار سهیلی) در اخلاق و فنون و حکمت).

صفویان

در دوره صفویان نثرنویسانی مانند خواندمیر نویسنده حبیب السیر، ابن بزار اردبیلی نویسنده صفوه الصفاء، حسن بیک روملو مولف احسن التواریخ، اسکندر بیگ منشی مولف عالم آرای عباسی، احمد بن نصرالله نویسنده تاریخ الفی، محمد یوسف بن شیخ مولف منتخب التواریخ، ابوالفضل ابن مبارک مولف اکبر نامه (در تاریخ)، ظهور کردند و در شعر محتشم کاشانی، عرفی، صائب، بابا فغانی شیرازی، هاتفی، هلالی جغتایی، اهلی، وحشی، کلیم، نامبردارند.

افشاریان و زندیان

در دوره افشاریان و زندیان گویندگانی مثل هاتف و پسر او سحاب، مشتاق اصفهانی، عاشق اصفهانی، و آذر بیگدلی (لطفعلى بیک شاملو) معروف شدند.

قاجار

برخی شاعران و نویسندگان در دوره قاجار بازگشت به سبک قدیم (سبک خراسانی) کردند و شاعرانی مانند مجمر اصفهانی، صبا، وصال شیرازی، قآنی، فروغی بسطامی، سروش، محمود خان ملک الشعرا شیبانی و جز آنان نماینده این سبک‌اند. ظاهره قرۃ العین یکی از زنان شاعر این دوران است. در نثر رضاقلی هدایت مولف مجمع الفصحاء متتم روضه الصفا و ریاض العارفین، لسان‌الملک سپهر مولف ناسخ التواریخ، نویسندگان نامه دانشوران، اعتماد‌السلطنه مولف مرآت البلدان و ... شهرتی یافته‌اند.

جدیدهای فرارود

احمد دانش و پیروانش در فرارود به ویژه در سمرقند و بخارا با تأکید بر معارف پروری اقدام به نگارش در شیوه‌های نوادبی به زبان پارسی کردند. این گروه بعدها به جدیدها معروف شدند. از این جمله می‌توان به صدرالدین عینی، میرزا عبدالواحد منظم، حامد خواجه مهری، احمدجان

حمدی، سید احمد خواجہ عجزی، محمود خواجہ بهبودی، عبدالقادر شکوری، سید رضا علیزاده، محمد رسول رسولی اشاره کرد.

ادبیات مشروطه

در دوره مشروطیت دگرگونی و تحولی در سطح فکر شاعران و نویسنده‌گان پیدا شد. ادب‌الممالک فراهانی، ادب پیشاوری، پروین اعتمادی، محمد تقی بهار، افسر، ایرج، شوریده، عارف، عشقی، وحید دستگردی، یاسمی، یغما، و گروهی از معاصران نماینده‌گان شعر این دوره هستند و بی‌بی خانم استرآبادی، علی اکبر دهخدا، جمال زاده، صادق هدایت، محمد قزوینی، محمد علی فروغی، عباس اقبال، زین العابدین مراغه‌ای، محمد مسعود، رشید یاسمی، ذبیح الله صفا، عبدالحسین زرین کوب، صادق چوبک و گروهی از معاصران نماینده شعب مختلف نثر این دوره به شمار می‌روند.

ادبیات انقلاب

افزون برمسایل وحوادث دوران انقلاب، موضوع و مقوله جنگی با ابعاد و گستردگی فراوانش چشم انداز جدیدی در شعروادب بازنمود و تصویرهای تازه ای را در شعر پدید آورد که از احساسات عواطف دینی و وطن پرستی و رویارویی عواطف شاعرها عوامل پیرامون و تجربه مستقیم شاعران از مسایل و وقایع و جریانهای ایام جنگ مایه می‌گرفت. شعراین دوره بویژه، درسالهای آغازین، شعر شعارگونه، پرپیش و عریان بود که تنها می‌خواست فریادهای شورانگیز مردم را گزارش کند، اما هرچه زمان می‌گذشت و هیجانهای جامعه فرونشست؛ شعر نیز آرام ترمی شد، در خود بیشتر فرو می‌رفت و شکل هنری به خود می‌گرفت. گاه شاعران این دوره نسبت به زن، جای تأمل و تعمق است. سراینده‌گان پیشین جزشماری اندک، به رغم نظریه والا واحترام آمیزی که اسلام نسبت به زن داشته، به او به چشم خردی و خواری می‌نگریستند. این نکته ای است که دلیل آن را باید در تاریخ مذکر ایران مورد کندکاو قرارداد. "فرهنگ وادب ایران، نه همیشه مذکور، لاقل در دوران های خاصی نیز، خنثی بوده است. چنان که زنان در شاهنامه در مقایسه با مردان شاهنامه در درجه ی سوم اهمیت قرار دارند. جز در دلیلی و مجنون، خسرو شیرین، هفت پیکرو ویس و رامین، تصویری از زن به معنی عمومی کلمه در جاهای دیگر نمی‌کنیم. این چهار اثر تنها آثاری هستند که زن بویژه دنیای فردی او را به شکل رمانیکی البته سخت احساساتی- بویژه در آثار نظامی- نشان داده اند. در مثنوی مولوی هم تصویری جامع از زنان نمی‌بینید. در این اثر زندگی زنان نشان داده نشده، بلکه آنها وسیله ای شده اند، تا حالات فلسفی و روانی مشترک بین مرد و زن یا مسایل متافیزیکی مربوط به عواطف انسان به طور کلی تجسم پیدا کند. یکی از مشخصات شعر جدید پارسی، توجه به مسایل سیاسی و دردهای اجتماعی است، "درادبیا قدیم ما هم توجه به اوضاع و احوال اجتماعی و سیاسی

دیده می شود، اما هرگز صراحت و شمول و گستردگی ادبیات جدید را ندارد. توجه شاعران به ملت های مبارز و انقلابی و ابراز همدردی با آنها در شعراین دوران قابل تأمل است. گفتنی است که شرایط ویژه انقلاب و جنگ، واژه ها و تغییرات تازه ای را وارد شعرکرد. از جمله عناصر طبیعی چون، لاله، گل، پرنده و نورکه همه مایه های لفظی جهت انگیزش عاطفی و تصویرسازی شاعرانه در عرفان هستند در دنیای احساسی شاعر، با آب و گل روحانی شست و شو داده می شوند و بعد معنوی می یابند. اضافه براین واژه هایی از جنس آتش و خون و شهادت در شعر شاعران این دوره کاربردی فراوان یافت می شود. رخور تامل است که در این دوران در نثر خاصه در داستان نویسی نیزدگرگوئی و تحولات بسیاری پدید آمد. بیشتر آثار این دوره، متاثراز مسائل اجتماعی، سیاسی، به ویژه جنگ است. به طوری که میدان گستردگی ای پیش روی داستان نویس قرار می دهد که می تواند از رهگذر آن در ثبت هنرمندانه و قایع، تصویرگر دلاوري ها، حماسه ها، پیکار، پیروزی ها، شکست های آن باشد. همان طور که اشارات رفت در عرصه ادبیاتی داستانی، بیشتر از متاثراز جنگ و رخدادهای آن هستند، اما درین نویسندها این کتابها رمانهای با غ بلور نوشته محسن مخلباف وزمین سوخته نوشته احمد محمود از همونه های شاخص رمانهای بینایی‌بینایی و بری از هرجهت گیری ویژه ای و زمستان ۶۲ و تریا در اعماق این نوشتة اسماعیل فصیح و آداب زیارت نوشته تقی مدرسی و بحث ملخ نوشته جواد مجتبی از همونه های شاخص رمان منفي گراست. سخن اخراً که می توان آثار ادبی مربوط به جنگ تحمیلی را این گونه تقسیم بندی کرد ادبیات مقاومت، ادبیات جبهه، ادبیات دوران اشارت و بازداشتگاه، ادبیات پشت جبهه.

فصل دوم: مکاتب ادبیات غرب

مکتب های ادبیات غرب بیش از تعدادی هستند که در ذیل می آید لیکن ما مهم ترین و پرکاربردترین هایشان را برگزیدیم.

کلاسی سیسم

به طور کلی کلاسیسیسم عبارت است از عقیده طرفداران تقليد از نویسندها و هنرمندان یونان باستان یا روم، و نویسندها قرن هفدهم فرانسه.

رمانتی سیسم

رمانتیسیسم را باید نوعی واکنش احساسی در برابر خردمحوری به شمار آورد. تمایل به برجسته کردن خویشتن انسانی، گرایش به سوی خیال و رویا و ابراز عواطف و احساسات از ویژگی های این مکتب است.

رئالیسم

واقعگرایی یا رئالیسم در هنرهای تصویری و ادبیات، فمایش چیزها به شکلی است که در زندگی روزانه هستند، بدون هرگونه آرایش یا تعبیر افزون. این واژه همچنین برای شرح کارهای هنری که برای آشکارکردن راستی، چیزهایی چون زشتی و پستی را تایید کرده‌اند نیز به کار می‌رود. رئالیسم به شدت با رومانتیسیسم مخالف است.

ناتورالیسم

ناتورالیسم یا طبیعتگرایی رخنه در روندهای عمقی واقعیت را وظیفه‌ی خود نمی‌شناسد، بلکه کافی می‌داند که خلاقیت هنری به کپی کردن اشیا و پدیده‌های تصادفی و انفرادی واقعیت بپردازد.

سمبوليسم

در مکتب سمبوليسم یا نمادگرایی اثر هنری باید تا حد ممکن از بیان مستقیم مفاهيم فرار کند و به نمادها و نشانه‌ها پناه آورد. نمادها و نشانه‌ها، خواننده را در کشف راز و رمزهای اثر به تحرک درمی آورد و او را از قالب یک شاگرد حرف گوش کن بیرون می‌آورد.

مدرنيسم

نوگرایی، که از آن به نام‌های تجدد یا مدرنيسم نیز یاد می‌شود، به معنی گرایش فکری و رفتاری به پدیده‌های فرهنگی نو و پیشرفته‌تر و کنار گذاردن برخی از سنت‌های قدیمی است. انسان محوری، خردگرای و ماده گرایی از مؤلفه‌های مدرنيسم هستند.

پست مدرنيسم

اگر بخواهیم پست مدرنيسم را در یک واژه تعریف کنیم باید بگوییم پوچ گرایی اصلی ترین مشخصه این مکتب است.

فصل سوم: ادبیات داستانی

داستان کوتاه

داستان کوتاه گونه‌ای از ادبیات داستانی است که نسبت به رمان یا داستان بلند حجم کمتری دارد و نویسنده در آن برشی از زندگی یا حوادث را می‌نویسد درحالی که در داستان بلند یا رمان، نویسنده به جنبه‌های مختلف زندگی یک یا چند شخصیت می‌پردازد و دستش برای استفاده از کلمات باز است. به همین دلیل ایجاز در داستان کوتاه مهم است و نویسنده نباید به موارد حاشیه‌ای بپردازد.

بزرگان داستان کوتاه

- آنتوان چخوف
- نیکلای گوگول
- ارنست همینگوی
- خورخه لوئیس بورخس
- ساموئل بکت
- او. هنری
- گی دو موپاسان
- جروم دیوید سالینجر
- ریموند کارور
- ادگار آلن پو
- سر ارتور کنان دولیل

بخشی از داستان کوتاه آخرین برگ اثر ا.هنری

گرینویچ، یکی از بخش‌های شهر نیویورک، جایی که انبوه نقاشان آن را ناحیه‌ی هنری قرار داده بودند، یک قسمت بسیار غم‌انگیز شهر بوده است. در زیر سقف یک خانه‌ی سه طبقه، اتاقی با پنجره‌یی به سوی شمال که هیچ سایه‌یی را به داخل آن راه نبود، به خاطر مناسب‌بودن اجاره‌ی آن، کارگاه نقاشی سو sue، که مخفف سوزان است و جانسی که نام اصلی‌اش یوهانا بوده است، تشکیل شده است.

سو و جانسی یک‌دیگر را در ماه نوامبر به‌طور تصادفی در یک رستوران دیده بودند و در نگاه اول نسبت به یک‌دیگر علاقه‌مند شده و با هم شروع به یک زندگی مشترک کردند.

هنگامی که در ماه نوامبر بادهای بسیار سرد شمالی شروع به وزیدن کردند، جانسی دچار سینه پهلو شد که دیری نپایید او را بستری کرد. موطن اصلی او که کالیفرنیای معتدل باشد، در بدنش ایجاد مقاومت زیادی نکرده بود. دکتر در راهرو به سو گفت: «امید به سلامتی ایشان تقریباً یک در ۵ است، این شانس باید ایشان را امید به زندگی کند با این که ایشان خیلی جوانند، به سرشان زده است، دیگر امیدی به زندگی ندارند، آیا چیزی وجود دارد که ایشان را تحت تاثیر قرار بدهد؟»

«ایشان می‌خواستند یکبار خلیج ناپل را نقاشی کنند...»

«نقاشی؟ چه به معنی! آیا کسی در زندگی‌شان وجود دارد تا ایشان به او متکی باشد؟ به طور مثال یک مرد»

«آیا یک مرد ارزشی دارد؟ نه، آقای دکتر!»

دکتر سرانجام گفت: «بسیار خوب، من وظیفه‌ی طبی خودم را انجام خواهم داد، اما وقتی که ایشان شروع به شمارش تشیع‌کنندگان جنازشان کردند، آن وقت است که دیگر داروهای طبی اثر علاج‌کننده‌شان را از دست می‌دهند».

داستان بلند

نوعی داستان است که از داستان کوتاه طولانی تر و از رمان کوتاه تر است. داستان بلند، از حیث تکوین شخصیت‌ها در جریان داستان، به رمان نزدیک است. اما حدود این تکوین شخصیت و پرورش مضمون در داستان بلند از رمان محدود‌تر است. همچنین داستان بلند بر حادثه‌های واحد و به هم پیوسته ای تمرکز پیدا می‌کند و اغلب بعد رمانی کوتاه‌تر را دارد گاهی نیز تأثیر واحدی را القا می‌کند.

نویسنده‌گان بزرگ داستان بلند

لئون تولستوی

فرانتس کافکا

هنری جیمز

ارنست همینگوی

صادق هدایت

«مسخ» از فرانتس کافکا، «مرگ ایوان ایلیچ» از لئو تولستوی و همچنین «بوف کور» از صادق هدایت نمونه‌هایی از داستان بلند هستند.

رمان

رمان روایتی است منثور از سلسله حوادثی که زنجیروار با یکدیگر پیوند دارند و ماجراهایی را روایت می‌کنند که از حرکت بیرونی یا درونی برخوردار بوده و دارای نقطه آغاز و پایان هستند، همچنین از شخصیت‌هایی (شخصیت‌ها الزاماً انسان نیستند) برخوردارند که هر یک نقش و تاثیری در آن داشته و همه روایت این سلسله حوادث مبتنی است بر زمان و مکان. البته تقدم و تاخر این رخدادها می‌تواند به دلخواه نویسنده و به ضرورت ساختمان اثر شکسته شود.

رمان‌های برجسته و رمان نویسان بزرگ بسیارند و نمی‌توان برخی را نام برد و برخی را وانهاد اما می‌توان مجموعه هری پاتر نوشته جی.کی.رولینگ را به عنوان برجسته ترین اثر معاصر نام برد. اسامی این رمان‌های هفت گانه به ترتیب عبارت اند از:

هری پاتر و سنگ جادو

هری پاتر و تالار اسرار

هری پاتر و زندانی آذکابان

هری پاتر و جام آتش

هری پاتر و محفل ققنوس

هری پاتر و شاهزاده دورگه

هری پاتر و یادگاران مرگ

همچنین آثار کلاسیک قرن نوزدهم نیز جزو برجسته ترین رمان‌ها هستند و مقام معظم رهبری آنها را «بهترین رمان‌های دنیا» معرفی کرده اند.

فصل چهارم: شعر

شعر

شعر کلامیست موزون، مقfa و مقطع. شعر نو تعریف دیگری دارد که خواهد آمد.

ردیف و قافیه

قافیه به کلماتی می گویند که در آخر هر دو مصraig یک بیت و یا فقط در پایان بیتهاي یک شعر ، با هم هماهنگ باشند به این صورت که حرف آخر و حرکت حرف ماقبل آخر آنها یکسان باشد مثل عرش و فرش.

ردیف به کلمه یا کلماتی گفته می شود که پس از قافیه عیناً به یک معنی تکرار می شوند . ردیف می تواند یک کلمه یا یک جمله باشد .

مثلًا «خواهد شد» در بیت زیر ردیف محسوب می شود:

نفس باد صبا مشك فشان خواهد شد

عامٌ پير دگر باره جوان خواهد شد

عروض

عروض واژه‌ای عربی و به معنای فن سنجیدن شعر و شناختن وزن‌ها و بحرهای کلام منظوم با افاعیل عروضی و پیدا کردن اوزان اشعار برپایه آن افاعیل است. به این دلیل این دانش را عروض نامیده‌اند که وزن شعر بر آن عرضه می‌شود. برابر پارسی چامه‌سنگی برای آن مناسب می‌نماید. در ضمن، اصطلاح عروض به جزو آخر از مصraig اول هر بیت شعر هم اطلاق می‌شود.

برای آشنایی با قواعد عروض و روش به دست آوردن وزن عروضی، می‌توانید به کتاب «آشنایی با عروض و قافیه» نوشته دکتر سیروس شمیسا و همچنین سایت arooz.net مراجعه نمایید.

وزن

وزن شعر ایجاد نظم و هماهنگی در طول مصraigها و چیدمان هجاهای هر مصraig است. در فارسی معمولاً منظور از وزن شعر، وزن عروضی و اسلوب‌های برگرفته از آن یا تکنیک‌های دیگری مانند وزن هجایی و آهنگی است. مطابق این تقسیم‌بندی غالب، بعضی اشعار از جمله

اشعار قالب سنتی فارسی دارای وزن تشخیص داده می‌شوند و در مقابل بسیاری از اشعار مدرن مانند شعر سپید فاقد وزن خوانده می‌شوند.

یک هجا یا بخش یک واحد سازمان دهنده برای سلسله صدای گفتاری است. هجا اساساً از یک هسته (بیشتر اوقات مصوت (همراه با لبه‌های آغازین و پایانی (معمولاً صامتها (تشکیل می‌شود.

هجهای معمولاً به عنوان واجگان «سازنده قطعات» حروف شناخته می‌شوند. آنها می‌توانند ریتم یک زبان، قواعد شعری، الگوهای تاکید و... آنرا تغییر دهند.

مثال:

بر سر در بهشت خدا حک شده چنین

بختش بلند هر که گرفتار حیدر است

وزن: مفعول فاعلات مفاعیل فاعلن

قالب‌های شعری

شعر بر اساس نوع چینش قافیه، به قالب‌های گوناگونی تقسیم می‌شود که در ادامه می‌آید:

ترجیع بند

ترجیع‌بند از قالب‌های شعر فارسی است که از غزل‌های چند بیتی که هم وزن هستند تشکیل شده و برای اتصال این غزل‌ها به یکدیگر از یک بیت تکراری استفاده می‌نماید. بیت ترجیع با قافیه‌ای ویژه و لفظ و معنی یکتا تکرار می‌گردد. این بیت بند ترجیع یا بند برگردان نامیده می‌شود. به هریک از غزل‌ها، خانه یا رشته گفته می‌شود. هر خانه از ۵ تا ۲۵ بیت (گاه کمتر یا بیشتر) تشکیل شده. اولین ترجیع بند را فرخی سیستانی و معروف‌ترین ترجیع‌بندها از هاتف اصفهانی و سعدی است.

نمونه ترجیع بند

دردا که به لب رسید جانم

آوخ که ز دست شد عنانم

کس دید چو من ضعیف هرگز

کز هستی خویش در گمانم

پروانه ام اوستان و خیزان

یکبار بسوز و وارهانم

گر لطف کنی به جای اینم

ورجور کنی سرای آنم

بنشینم و صبر پیش گیرم

دنباله کار خویش گیرم

زان رفتن و آمدن چگویم

می آیی و می روم من از هوش

یاران به نصیحتم چه گویند

بنشین و صبور باش و مخروش

ای خام، من این چنین در آتش

عییم مکن ار برآورم جوش

تا جهد بود به جان بکوشم

و آنگه به ضرورت از بن گوش

بنشینم و صبر پیش گیرم

دنباله ی کار خویش گیرم

ای بر تو قبای حسن چالاک

صد پیرهن از جدائیت چاک

پیشت به تواضع است گویی

افتدن آفتادن بر خاک

ما خاک شویم و هم نگردد

خاک درت از جبین ما پاک

مهر از تو توان برید هیهات

کس بر تو توان گزید حاشاک

بنشینم و صبر پیش گیرم

دنباله‌ی کار خویش گیرم

سعدی

ترکیب بند

مجموعه چند غزل یا قصیده بر یک وزن که هر کدام قافیه مخصوص به خود دارد و بیتهاي متفاوتی در بین هر غزل عامل اتصال غزلها با یکدیگر است. تفاوت اساسی ترکیب بند و ترجیع بند در این است که در ترجیع بند، بیت ترجیع همه قسمتها یکسان است. ولی در ترکیب بند، بیت ترکیب متفاوت و قافیه‌ای هر بار به گونه‌ای دیگر دارد. اولین ترکیب بند موجود را قطران تبریزی سروده و معروف ترین ترکیب بندهای فارسی از محتشم کاشانی (واقعه کربلا) و جمال الدین عبدالرازاق اصفهانی (در نعت پیامبر) و وحشی بافقی (شرح پریشانی) است. موضوع ترکیب بند مواردی از قبیل مدح، وصف، رثا، عشق، و عرفان را در بر می‌گیرد.

نمونه ترکیب بند:

دوستان شرح پریشانی من گوش کنید

داستان غم پنهانی من گوش کنید

قصه بی سر و سامانی من گوش کنید

گفت و گوی من و حیرانی من گوش کنید

شرح این آتش جانسوز نهفتن تا کی

سوختم سوختم این سوز نهفتن تا کی

روزگاری من و دل ساکن کویی بودیم

ساکن کوی بت عربده جویی بودیم

عقل و دین باخته، دیوانه رویی بودیم

بسته سلسله ی سلسله مويي بودیم

کس در آن سلسله غیر از من و دل بند نبود

یک گرفتار از اين جمله که هستند نبود

نرگس غمزه زنش اين همه بيمار نداشت

سنبل پر شکنش هیچ گرفتار نداشت

این همه مشتری و گرمی بازار نداشت

يوسفی بود ولی هیچ خریدار نداشت

اول آن کس که خریدار شدش من بودم

باعث گرمی بازار شدش من بودم

وحشی بافقی

چهارپاره

چهارپاره یا چارپاره یکی از قالبهای شعر فارسی است. این قالب در شعر کلاسیک فارسی تازه است و پس از مشروطیت در ایران رواج یافته است. چهارپاره از دویتی‌هایی با معنای منسجم تشکیل شده است، با این تفاوت که برخلاف دویتی، معمولاً مصروعهای اول با مصروعهای دوم و چهارم هم قافیه نیست و از لحاظ وزن نیز کافی است که مصروعها هموزن باشند.

از معروف‌ترین شعرايی که در اين قالب طبع‌آزمایي کرده‌اند می‌توان از فريدون توللى، فريدون مشيری، مهدی سهيلی و پرويز خانلري ياد کرد.

نمونه چهارپاره

روزی از روز های اول سال	صبح یک روز نوبهاری بود
جمع بودند دور هم خوشحال	بچه ها در کلاس جنگل سبز
باز هم در کلاس غوغا بود	بچه ها گرم گفت و گو بودند
باز انگار زنگ انشا بود	هر یکی برگ کوچکی در دست
گفت با چهره ای پر از خنده	تا معلم ز گرد راه رسید
"آرزوی شما در آینده"	باز موضوع تازه ای داریم
گفت: می خواهم آفتاب شوم	شبینم روی برگ گل برخاست
ابر باشم، دوباره آب شوم	ذرّه ذرّه به آسمان بروم
رفت و انشای کوچکش را خواند	دانه آرام بر زمین غلتید
تا ابد سبز سبز خواهم ماند	گفت: باغی بزرگ خواهم شد
مثل لبخند باز خواهم شد	غنچه هم گفت گرچه دلتانگم
گرم راز و نیاز خواهم شد	با نسیم بهار و بلبل باغ
فارغ از سنگ بچه ها باشم	جوچه گنجشک گفت: می خواهم
در دل آسمان رها باشم	روی هر شاخه جیک جیک کنم

جوچه‌ی کوچک پرستو گفت:

تا افق‌های دور کوچ کنم

جوچه‌های کبوتران گفتند:

توی گلدهسته‌های یک گنبد

زنگ تفریح را که زنجره زد

هر یک از بچه‌ها به سویی رفت

با خودش زیر لب چنین می‌گفت:

کاش روزی به کام خود بررسید

قیصر امین پور

دوبيتى

دوبيتى (نام دیگر: فهلویات) (از قالب‌های ریشه‌دار شعر پارسی است. دوبيتى شعری یازده هجایی مرکب از چهار مصرع، همه بر یک قافیه) جز مصرع سوم که آوردن قافیه در آن اختیاری است) است. دو بیتی وزن تکامل یافته و عروضی شده نوعی از ترانه‌های دوازده هجایی قدیم ایران است. نامدارترین وزن دوبيتى بحر هزج مسدس مقصور (مفاعیلن مفاعیلن مفاعیل) و مشهورترین شاعر بر وزن نام بردہ باباطاهر است. باباطاهر عریان و فایز دشتی بزرگترین دوبيتى سرایان ایرانند.

نمونه دو بیتی:

مکن کاری که بر پا سنگت آیو
جهان با این فراخی تنگت آیو
چوفردا نامه خوانان نامه خوانند
ترا از نامه خواندن ننگت آیو
باباطاهر

رباعی

رباعی نوعی شعر است در چهار مصراع که جز مصراع سوم دیگر مصراعها هم قافیه‌اند و وزن آن هم وزن عبارت لا حَولَ و لا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ است.

نمونه رباعی:

این کنه رباط را که عالم نام است
آرامگه ابلق صبح و شام است
بزمی است که وامانده صد جمشید است
گوریست که خوابگاه صد بهرام است

خیام

غزل

غزل قالبی از شعر است که در آن مصراع یکم و مصراعهای زوج هم قافیه‌اند و حد معمول آن به طور میانگین ۵ تا ۱۲ بیت است.

نمونه غزل:

هر صبح و شام قافله‌ای از دعای خیر

در صحبت شمال و صبا می‌فرستمت

تا لشکر غمت نکند ملک دل خراب

جان عزیز خود به نوا می‌فرستمت

ای غایب از نظر که شدی همنشین دل

می‌گوییم دعا و ثنا می‌فرستمت

در روی خود تفرج صنع خدای کن

کیینه خدای نما می‌فرستمت

تا مطریان ز شوق منت آگهی دهند

قول و غزل به ساز و نوا می‌فرستمت

ساقی بیا که هاتف غیبم به مژده گفت

با درد صبر کن که دوا می‌فرستمت

حافظ سرود مجلس ما ذکر خیر توست

بشتاب هان که اسب و قبا می‌فرستمت

حافظ

قطعه

قطعه شعری است که مصراع های اولین بیت آن هم قافیه نیستند ولی مصراع دوم قام ادبیات آن هم قافیه اند.

نمونه قطعه:

خلید خار درشتی به پای طفلی خرد
بهم برآمد و از پویه باز ماند و گریست
بگفت مادرش این رنج اولین قدم است
ز خار حادثه، تیه وجود خالی نیست
هنوز نیک و بد زندگی به دفتر عمر
نخوانده‌ای و به چشم تو راه و چاه، یکیست
ز پای، چون تو در افتاده‌اند بس طفلان
نیوفتاده درین سنگلاخ عبرت، کیست
ندیده زحمت رفتار، ره نیاموزی
خطا نکرده، صواب و خطأ چه دانی چیست
دلی که سخت ز هر غم تپید، شاد نماند
کسیکه زود دل آزرده گشت دیر نزیست
ز عهد کودکی، آماده‌ی بزرگی شو
حجاب ضعف چو از هم گستالت، عزم قویست
بچشم آنکه درین دشت، چشم روشن بست
تفاوتی نکند، گردد است چه، یا بیست
چو زخم کارگر آمد، چه سر، چه سینه، چه پای
چو سال عمر تبه شد، چه یک، چه صد، چه دویست
هزار کوه گرت سد ره شوند، برو
هزار ره گرت از پا در افکنند، بایست

قصیده

قصیده نوعی از شعر است که دو مصraع بیت اول و مصراع های دوم بقیه بیت های آن هم قافیه اند. تفاوت قصیده با غزل در تعداد ابیات و موضوع شعر است. موضوع قصیده مدح، ذم، سوگواری، بزم، وصف طبیعت و موعظه است و تعداد ابیاتش بیشتر از غزل است.

نمونه قصیده

بهار تازه دمید، ای به روی رشک بهار بیا و روز مرا خوش کن و نبید بیار
همی سلامت روی تو و بقای بهار همی به روی تو ماند بهار دیبا روی
مدہ به هیچکس از باغ من، گلی، ز نهار! رخ تو باغ من است و تو با غبان منی
به وقت حمله، فراوان دریده صف سوار به روز معرکه، بسیار دیده پشت ملوک
همیشه همت او نیست کردن کفار همیشه عادت او بر کشیدن اسلام
بلند همت تو بر سپهر دایره وار عطای تو به همه جایگه رسید و، رسد
کجا رسد بر کردارهای تو گفتار؟ کجا تواند گفتن کس آنچه تو کردی

فرخی

مشنوی

قالبی از شعر فارسی است که دارای ابیات زیادی بوده و برای سرودن داستانها و مطالب طولانی کاربرد دارد. در این قالب هر بیت دارای قافیه‌ای جداگانه است و به همین دلیل به آن مثنوی (دو تا دو تا (گفته می‌شود. از بزرگترین سرودهای ادبیات پارسی که در قالب مثنوی سروده شده اند، شاهنامه‌ی فردوسی می‌باشد. کلیله و دمنه رودکی و آفرین نامه ابوشکور بلخی نیز از اولین نمونه‌های مثنوی است. از جمله دیگر سرایندگانی که از این قالب استفاده کرده‌اند می‌توان از مولانا جلال الدین بلخی نام برد که مطالب عرفانی خود را در قالب مثنوی سروده است. جامی و نظامی نیز از دیگر شاعران بزرگ این قالب اند. این قالب شعری خاص زبان فارسی است.

نمونه مثنوی:

این دهان بستی دهانی باز شد
تا خورنده لقمه های راز شد
چند خوردی چرب و شیرین از طعام
امتحان کن چند روزی در صیام
چند شب ها خواب را گشتنی اسیر
یک شبی بیدارشو! دولت بگیر
گر تو این انبان ز نان خالی کنی
پر ز گوهرهای اجلالی کنی
تا تو تاریک و ملول و تیره ای
دان که با دیو لعین هم شیره ای
طفل جان از شیر شیطان باز کن!
بعد از آنش با ملک انباز کن
لقمه تخم است و برش اندیشه ها
لقمه بحر و گوهرش اندیشه ها
مولوی
مستزاد

مُستَزَاد مشتق کلماتی چون زاید است. این نام به قالبی از قالبهای شعر فارسی اطلاق شده است و در حقیقت غزلی است که کلمه یا جمله موزون و هماهنگی به آخر تمامی مصروعها اضافه شده است.

مستزاد برای اولین بار توسط مسعود سعد سلمان سروده شد. بعد از او شعرای زیادی به این قالب شعر گفتند.

نمونه مستزد

سوزانی سوزت که چنان سرب مذاب است.....سویم به شتاب است

از شوق تو این سینه چنین در تب و تاب استحامی چه خراب است

با جمله کند خنده و با من به عتاب استیک خنده ثواب است

در نزد همه زلف پریشان به خطاب استاینجا به حجاب است

بر فرض که از هر مژه یک تیر حساب استصد قبضه خشاب است

عمری که شده بی تو به سر ، نقد شباب استکوته چو حباب است

تا وصل میسر نشود ، عمر عذاب استاین عمر حساب است؟

آنروز که گویند حساب است و کتاب استنزدت چه جواب است؟

از سیطره چشم تو کو همچو عقاب استرستن چو سراب است

هر نقشه ندام چه شده نقش بر آب استصیاد که خواب است

یک پند دهم گر شنوى پند صواب است آن نفى نقاب است

اشعار رضا را چو بخوانى همه ناب است بر طبع تو باب است

مسmet

مُسَمْط به نوعی از قصیده یا اشعاری گفته می‌شود که شاعر بنای آن را بر چند مصراع هم‌قافیه بنهد و مصراع آخر را بر قافیه‌ای دیگر قرار دهد.

هر بخش از مسمط را یک رشته می‌گویند. قافیه رشته‌ها متفاوت است و در هر رشته، همه مصراع‌ها بجز مصراع آخر هم‌قافیه است. در مسمط، مصراع آخر هر رشته را بند می‌گویند. بند‌ها هم‌قافیه و حلقه اتصال همه رشته‌ها به یکدیگر است.

بنیان‌گذار این قالب منوچهري دامغانی، شاعر قرن پنجم، است. به مسمط‌هایی که بند و رشته مسمط آن‌ها مجموعه سه مصراع باشد، مسمط مثلث (سه‌تايي) اطلاق می‌شود. همین‌طور، به چهار مصراعی مربع (چهارتايي)، به پنج مصراعی مخمس (پنج‌تايي)، به شش‌تايي مسدس، و به هشت‌تايي مثمن می‌گویند، که درميان همه اين موارد، مسدس از همه رايچتر است.

نمونه‌ی مسمط:

گويي بط سپيد جame به صابون زده است

بك دري ساق پاي در قدح خون زده است

بر گل تر دليب، گنج فريدون زده است

لشگر چين در بهار، خيمه به هامون زده است

لاله سوي جويبار خرگه بيرون زده است

خيمه آن سبزگون خرگه اين آتشين

باز مرا طبع شعر سخت به جوش آمده است

كم سخن عندليب، دوش به گوش آمده است

از شغب مردمان لاله به جوش آمده است

زیر به بانگ آمده است بم بخوش آمده است

نسترن مشکبوی، مشک فروش آمده است

سیمش در گردن است، مشکش در آستین

مفرد

تکبیت یا مفرد یک سبک شعر کهن فارسی است که از یک بیت (معادل دو مصراع) نشکیل شده است. بیشتر تکبیتی‌ها تبدیل به ضربالمثل شده است. سعدی، صائب تبریزی و هاتف اصفهانی از معروف‌ترین سرایندگان تک بیت بوده‌اند.

نمونه مفرد:

میمیرم و همچنان نظر بر چپ و راست

تا آنکه نظر در او توان کرد، کجاست؟

سعدی

نیمایی

شعر نیمایی شعری است که از قالب‌های وزن و قافیه‌ی شعر سنتی پیروی نمی‌کند و به دو دسته‌ی نو (که کاربردی جدید از عروض سنتی است) و سپید (که از کاربرد عروض سنتی و قالبهای آن دور است) تقسیم می‌شود. خیالپردازی اصلی ترین مشخصه‌ی محتوایی شعر نو است. نیما یوشیج، سهراب سپهری و اخوان ثالث از شاعران برجسته‌ی این قالب هستند.

نمونه شعر نیمایی:

شب را نوشیده ام
و بر این شاخه‌های شکسته می‌گریم
مرا تنها گذار
مرا با رنج بودن تنها گذار

مگذار خواب وجودم را پرپر کنم
مگذار از بالش تاریک تنهایی سر بر دارم

و به دامن بی تار و پود رؤیا ها بیاویزم

سپیدی های فریب
روی ستون های بی سایه رجز می خوانند
طلسم شکسته بی خوابم را بنگر
بیهوده به زنجیر مروارید چشمم آویخته

او را بگو
تپش جهنمی مست
او را بگو : نسیم سیاه چشمانت را نوشیده ام
نوشیده ام که پیوسته بی آرامم
جهنم سر گردان
مرا تنها گذار

سهراب سپهری

فصل پنجم: متفرقه

فیلم نامه

فیلم‌نامه داستانی است که همراه با توضیح صحنه‌ها برای ساخت فیلم نوشته می‌شود. عناصر فیلم‌نامه از داستان و شخصیت‌ها، صحنه‌ها، سکانس‌ها، پرده‌ها، موسیقی، مکان‌ها و ... تشکیل شده‌اند.

بخشی از فیلم‌نامه کوتاه دوچرخه (نوشته پیمان عوض پور):

خارجی - روز - خیابان شلوغ

پسرکی ۹ ساله در حالیکه دوچرخه سواری می‌کند با غرور اطراف را نگاه می‌کند، بعد از طی کردن مسافتی، اتوموبیلی از خیابان فرعی وارد خیابان اصلی شده و با سرعت به او بربورد می‌کند/

داخلی - روز - کلاس درس سوم دبستان

محسن که کله اش را ببروی دستانش ببروی میزی که پشت آن نشسته گذاشته، با تلنگری که معلم برسرش می‌زند از خیال درمی‌آید
محسن: آخ

همکلاسی‌ها می‌خندند/

معلم در کنار تخته وايت بورد ایستاده و تدریس می‌کند
معلم: بله بچه‌ها؛ شماها دعاتون بهتراز مابزرگتر استجاب می‌شون، دلاتون پاکه، گناهاتون به اندازه‌ی دلاتون کم و کوچیکن/

محسن: ای خدا دوچرخه، دوچرخه، ای خدا

معلم متوجه و می‌شود، به سمتش می‌رود.

معلم: چی شده ماهوتی؟!

زنگ مدرسه به صدا درمی‌آید، معلم فرصت نمی‌کند به محسن برسد، شاگردان کوله‌ها و کیف‌هایشان را برمی‌دارند و به سرعت به طرف درب خروجی کلاس می‌روند/

خارجی - روز - همان ساعت - پارکینگ مدرسه

در پارکینگ مدرسه، چند تن از همکلاسیها و دیگر شاگردان مدرسه دوچرخه هایشان را برداشته سوارشان شده و از انجا دورمی‌شوند، پسرک با حسرت آه می‌کشد.

نمایش نامه

نمایشنامه به متن قابل اجرا در تئاتر (نمایش) گفته می‌شود. نمایشنامه معمولاً در قالب گفتگو بین شخصیت‌ها نوشته می‌شود. مکان و زمان رخ دادن حوادث و نیز توضیح درباره صحنه قبل از نوشتن متن نمایش اهمیت دارند. در نمایشنامه حالات چهره بازیگر نیز ذکر می‌شود. هر پرده از نمایش شامل بخش‌های مختلفی است که ساختار نمایشنامه را تشکیل می‌دهند.

بخشی از نمایشنامه عکاس نوشه پژمان شاهوردی:

/نوری ضعیف/

سمیر: ای وای ای وای. تو چیکار کردی مهراب؟

مهراب: هیچی چیکارکردم؟ وجودام رو گرو گذاشتم. می فهمی؟

سمیر: تبر برداشتی و به ریشه زدی.، به خداوندی خدا، کافرشدی ، کفر کردی.

مهراب: کفر؟ کدوم خدا می گه که من کافرم؟ من فقط-

سمیر: گند تعفنت اینجا رو برداشته. بوی کافور می دی.. حالم ازت به هم می خوره.

مهراب: /فریاد/ چرا نیخای بفهمی. داری اشتباه می کنی سمیر.

//نوری ضعیف// کلاس درس.

سهیل: مهربان است و می خنددوگه گاه می لرزد و از رعشه هاییش می توان فهمید که حرف های ناگفته دارد. خط های پیشانی پدر نشان از روزهایی دارد که شب شده اند تا من آرامش را احساس کنم. پدر من بهترین پدر دنیاست. این بود انشای من / صدای دست زدن /

نقد فیلم

نقد فیلم تحلیل و بررسی همه جانبه یک اثر سینمایی یا تلویزیونی است. و معمولاً در پاسخ به این سه سوال است که فیلم چه می خواهد بگوید؟ چگونه می گوید؟ و آیا از عهده گفتنش برآمد؟

بخشی از تقدیم فیلم نوح نوشته میثم کریمی

احتمالاً کمپانی پارامونت هرگز تصور نمی‌کرد که پروژه «نوح» با چنین حواشی پر رنگی در چند روز مانده به اکران مواجه شود. البته پروژه «نوح» از همان اولین روزهای انتشار اخبار ساخت، در صدر اخبار خبرگزاری‌ها قرار گرفت و با اینکه این پروژه تقریباً در سکوت کامل خبری در حال ساخته شدن بود، اما معمولاً از گوشه و کنار، تصاویری (مخصوصاً از کشتی معروف) منتشر می‌شد. با اینحال حدود یک ماه مانده به اکران فیلم، ناگهان موج مخالفت شخصیت‌های مذهبی علیه فیلم شدت گرفت و این قضیه به حدی جدی شد که برخی از کشورها اکران فیلم «نوح» را تحریم کردند.

اما مشکل اصلی «نوح» نه تحریم برخی از کشورها برای اکران فیلم، بلکه مخالفت‌های غیر رسمی پاپ مسیحیان بود که این یکی واقعاً یک زنگ خطر بزرگ برای گیشه محسوب می‌شد. به همین جهت پارامونت به سرعت دست به کار شد و سعی کرد با وساطت افراد پرنفوذ، تائید پاپ را بدست بیاورد و حتی از راسل کرو که در نقش نوح پیامبر در این فیلم ایفای نقش کرده درخواست کرد تا به ملاقات پاپ برسد تا اختلافات احتمالی برطرف شود و پاپ هم چراغ سبز خودش را به فیلم نشان دهد. در نهایت هم تمامی این تلاش به نتیجه نسبی رسید و پروژه «نوح» از خشم مذهبیون در امان ماند و از یک شکست مالی شدید جلوگیری شد.

مقالات

عمدتاً به نثری با موضوعات غیرتخیلی گفته می‌شود که بخش مستقلی از یک کتاب، روزنامه، مجله و غیره را تشکیل می‌دهد. مقاله معمولاً نوشته‌ای است مربوط به یک موضوع ویژه.

بخشی از یک مقاله‌ی سیاسی نوشته جعفر قنادباشی:

اهداف امریکا از تشکیل ارتش سنی در عراق

آمریکایی‌ها بعد از فروپاشی کامل ارتش بعضی عراق، در صدد بودند تا نیروهایی را آموزش دهند که در اجرای سیاست هایشان به آنها یاری برسانند. اما مخالفت‌های جدی در عراق مانع عملیاتی شدن این ایده گردید؛ این طرح از سطح تئوریک فراتر نرفت و به مرور زمان به فراموشی سپرده شد.

آمریکایی‌ها در صدد بودند که با فروپاشی نظام بعضی در عراق حکومتی متکی به خود ایجاد کنند؛ دغدغه آمریکایی‌ها برقراری حکومتی دمکراتیک در عراق نبوده است. اما با کوشش‌های آیت الله سیستانی و طرح بحث هر نفر یک رأی و انتخابات این طرح آمریکایی‌ها شکست خورد. آنها در نخستین روزهای اشغال عراق اقداماتی از این دست انجام دادند، و یک نمایندگی تحت

عنوان فرمانده و حاکم عراق معرفی کردند. اما فشارهای شیعیان مانع دستیابی آمریکا به اهدافش شد. شیعیان از آن زمان شناخت خوبی نسبت به سیاست‌های آمریکایی پیدا کردند.

پژوهش

پژوهش یا تحقیق یک روند هوشمندانه، هوشیارانه، خلاقانه و سامانمند برای یافت، بازگویی و بازنگری پدیده‌ها، رخدادها، رفتارها و انگاشته‌ها است. به طور معمول پژوهشگر نتایج پژوهش خود را در مجله‌های علمی ارائه می‌دهد. پژوهش در دو بعد «یافت پرسش پژوهش» و دیگر «پاسخ دادن به آن» می‌باشد.

فهرست

۴.....	تاریخ ادبیات ایران
۱۰.....	مکاتب ادبیات غرب
۱۲.....	ادبیات داستانی
۱۵.....	شعر
۳۱.....	متفرقه